HİND BİNTİ UTBE (radıyallahü anha)

Kadın sahâbîlerden. Mekke kâfirlerinden Utbe bin Rebi'a bin Abd-i Şemsî bin Abd-i Menâf kızı, Ebû Süfyânın hanımıdır. Hazreti Mu'âviyenin annesidir. Hind binti Utbe Mekke'de doğmuş olup, doğum târihi bilinmemektedir. Büyük dedesi Abd-i Menâf Kureyş'in ileri gelenlerinden ve başkanlarından idi. Hind binti Utbe, evvelâ Mahzûm kabîlesinden Fâkıhe İbn-i Mugayze ile daha sonra ise Ebû Süfyân ile evlendi. Bu evlilikten Hazreti Muâviye dünyaya geldi. Hind, Mekke'de müşriklerin içerisinde bulunmuş ve onlarla birlikte olmuştur. Bedir gazâsında babası Utbe bin Rebi'a'yı Hazreti Hamza

öldürmüştü. Hind, harbe (küçük mızrak) atmasıyla meşhûr olan Habeşli köle Vahşîye: “Babam Bedir günü öldürüldü. Eğer sen üç kişi, Hazreti Muhammed, Hazreti Hamza ve Hazreti Ali’den birini öldürürsen hürsün âzâd olacaksın. Çünkü ben Kureyş içerisinde babamın intikamına karşılık olarak başka bir kimse göremiyorum” dedi. Bedir’den sonra Uhud savaşına katılan Hind, Vahşiye çok şeyler va’d ederek babasının intikamını almak istiyordu. Daha sonra müslüman olup, Eshâb-ı kiramdan olan Hazreti Vahşî diyor ki: “Ben Uhud’da Hazreti Peygamberin üzerine varmaya hiç cesâret edemeyeceğimi biliyordum. Çünkü Eshâbı, onu bir an yalnız bırakmaz ve de kimseye de teslim etmez. Vallahi Hazreti Hamza’yı uyurken bulsam heybetinden uyandırmağa korkarım. Ama Hazreti Ali’ye gelince onu öldürmeye bir fırsat kollıyayım dedim. Harb sahasında Hazreti Ali’yi aradım ve buldum. Kendisi son derece tedbirli, girişken, çevik ve etrâfına çok bakınan bir kimseydi. Kendi kendime benim aradığım ve hakkından geleceğim bir zât değil dedim. O sırada Hazreti Hamza’yı gördüm. Önüne gelenleri orağın otları biçtiği gibi kesip biçiyor, öününde hiç kimse duramıyordu. Ona yaklaşıp vurmak fırsatını bulmak için kayanın arkasına gizlendim. Sibâ bin Ümmü Enmâr “Var mı benimle çarpışacak yiğit” diye bağırıyordu. Hazreti Hamza ona vurduğu gibi göz açtırmadan yere serdi. Ve boynunu uçurdu. Sonra süratle benden tarafa gelirken beni gördü. Sel sularının açtığı derede ayağı kayıp yere düştü. Harbemi (küçük mızrak) istediğim yerinden vurmak için attım. Böğründen vurdum. Hatta mızrağımın ucu arkadan çıktı. Diğer Eshâb yetiştiler fakat şehîd olduğunu anlayınca dağıldılar. Onlar uzaklaşınca hemen Hazreti Hamza’nın yanına yarıp karnını yardım ciğerlerini çıkarıp Hind binti Utbe’ye götürdüm. Hind binti Utbe, Hazreti Hamza’nın ciğerini alıp ağzında çiğnedi Yutamayınca dışarı attı.” Suyunu mu yoksa posasını mı attığı bilinmemektedir. Çünkü Hind eğer ele geçirebilirse azılı müşrik olan babası Utbe bin Rebi’a’yı öldüren Hazreti Hamza’nın ciğerini yemeğe and içmişti.

Hazreti Peygamber (aleyhisselâm), Hazreti Hamza’nın ciğerinin Hind tarafından çiğnendiği haber verilince Peygamberimiz (aleyhisselâm) “Ondan bir şey yedi mi?” diye sordu. Eshâb “Hayır” dedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm) “Hamza’nın etinden bir şey tadanı, Allahü teâlâ ebedî olarak Cehenneme haram kılmıştır yaktırmayacaktır” buyurdu.

Peygamberimiz (aleyhisselâm), Mekke fethinde görüldüğü yerde öldürmelerini emir buyurdukları kimselerin içerisinde Hind binti Utbe de vardı. Hind binti Utbe, Kâ’be-i Muazzamanın örtüsü altına sığındı. Yanında bir çok kadınlar da vardı. Hepsi îmân ettiklerini bildirdiler ve Resûlullah’a (aleyhisselâm) bîat ettiler. Peygamberimiz (aleyhisselâm) Mekke’de kendisine eza ve cefâ yapan kadınların başında gelen, Mübârek amcası Hazreti Hamza’yı öldürtüp ciğerlerini çiğneyen, kulaklarını ve burnunu kesen Hind binti Utbe’yi affetti ve öldürülmemesini emr buyurdular. Hind; Mekke’nin feth edildiği gün, Kâ’be’deki bütün putlar yıkılmış, kırılmış ve dışarı atılmış olduğunu, Eshâb-ı kiramın (r.anhüm) sabaha kadar namaz kıldıklarını görmüş, kalbinde îmân nûru parlamış ve bunu kocası Ebû Süfyân’a söylemişdi. Tanınmamak için kılık kıyâfet değiştirmiş, yüzünü örtmüştü. Resûlullah’a (aleyhisselâm) geldi. “Yâ Resûlallah el tutup sana bîat edeyim mi?” diye sordu. Peygamberimiz (aleyhisselâm), “Ben kadınlarla el tutuşmam. Benim yüz kadına hitap etmem, her bir kadına ayrı ayrı hitap etmem gibidir” buyurdular ve kadınların bîati söz ile oldu. Burada Peygamberimiz (aleyhisselâm), Hazreti Ömer’e “Söyle o kadınlara Allah’a hiçbir şeyi eş ve ortak koşmamak üzere Resûlullah’a bîat edeceklerdir.” buyurdu. Hind’in yanındaki kadınlar sustular. Onlar namına Hind konuştu ve Resûlullah’a: “Erkeklerden istemediğin bir taahhüdü, kadınlardan niçin istiyorsun. Ben iyice anladım ki, eğer Allah ile birlikte başka ilâh, tanrılar bulunsaydı, başımıza gelenlerden bizleri korurdu” dedi. Peygamber efendimiz, Hind’e baktı ve Hazreti Ömer’e, “Söyle onlara; hırsızlık da etmeyecekler.” buyurdu. Hind, “Yâ Resûlallah, Ebû Süfyân cimri bir kimsedir. Ben ondan habersiz malından bir şeyler çalıyordum. Bu benim için helâl mi, değil mi, bilmiyorum. Ebû Süfyân ne bana ne oğluma yetecek kadar bir şey vermiyor.” dedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm), “Onun malından kendine ve oğluna yetecek kadar bir şey alabilirsin.” buyurdu. Bu sırada Ebû Süfyân, Hind’e “Senin şimdiye kadar çaldığın geçti gitti. Bundan sonrakiler de helâl olsun” dedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm) güldü. Hind’i yanına çağırdı. “Demek sen Hind binti Utbe’sin?” buyurdu. Hind “Evet” dedi. “Allaha şükür olsun ki, kendisi için seçip beğendiği dinini üstün kıldı. Yâ Muhammed elbette ki bana rahmetin dokunacaktır. Şimdi ben Allah’a îmân etmiş ve Onun Resûlünü tasdîk etmiş bir kadınım” dedi ve yüzündeki örtüyü açtı. “Allahü teâlâ geçmiş günahları affeder. Sen benim geçmişlerimi affet, bağışla ki, Allahü teâlâ da seni bağışlasın” dedi. Peygamberimiz, Hind’e “Hoş geldin” dedi. Hind. Yâ Resûlallah, vallahi dün senin çadırındakiler kadar zillet ve hakarete uğramasını istediğim bir çadır halkı yoktu. Bu gün ise yeryüzünde senin çadırındakiler kadar izzet ve şeref içerisinde olmasını istediğim bir çadır halkı (ev halkı) yoktur” dedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm), “Öyledir vallahi, ben sizlere çocuklarınızdan, ana ve babalarınızdan daha sevgili

olmadıkça imânınız kâmil olmaz” buyurdu. Hind ve beraberindeki kadınlar zinâ etmeyeceklerine dâir de bîat ettiler. Hind, “Yâ Resûlallah hür kadın zinâ eder mi?” dedi. Resûlullah “Hayır vallahi, hür bir kadın zinâ edemez.” dedikten sonra Ömer’e (radıyallahü anh), “Söyle onlara çocuklarını öldürmeyecekler” buyurdu. Hind, “Küçük iken onları biz büyüttük, yetiştirdik. Büyüyünce siz onları öldürdünüz. Bize, Bedir günü öldürmedik genç bıraktın mı ki, onları öldürelim” dedi. Hind binti Utbe’nin Hanzala adlı bir oğlu Bedirde müşrik olduğu halde öldürülmüştü. Hazreti Ömer, “Sen bize Bedir günü öldürülmedik genç bırakmadın ki” sözüne çok güldü. Peygamberimiz (aleyhisselâm) ise gülümsedi. O gün kadınlar ve onların başı olarak da Hind (radıyallahü anha), Resûlullaha (aleyhisselâm) iftira etmeyeceklerine ve Peygamberimizin (aleyhisselâm) her emrine itaat edeceklerine dair Resûlullah’a (aleyhisselâm) bîat ettiler.

Kadınların, Resûlullah’a (aleyhisselâm) söz verdiklerini bîat ettiklerini bildiren Mümtehine suresindeki âyet-i kerîme, Mekke şehrinin alındığı gün inmişdir. Kadınlarla yalnız söz ile olup, mübârek eli, kadınların ellerine dokunmadı. Kötü huylar, kadınlarda, erkeklerden daha çok olduğundan, kadınlarla sözleşirken, erkeklerden daha fazla şart, araya kondu. Allahü teâlânın emirlerini yapmış olmak için, bunlardan kaçınmak lâzım geldiğini bildirdi.

Bu bîat ve bununla ilgili ahkâm; büyük İslâm âlimi, dinin bekçisi İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sânî Ahmed Fârûkî Serhendî’nin (radıyallahü anh) mektûbâtının üçüncü cildi kırkbirinci mektûbunda uzun yazılıdır.

Hind binti Utbe (radıyallahü anha) îmân ile şereflendikden sonra Peygamberimiz (aleyhisselâm) Mekke’de, Etbah mahallesinde bulunurken iki küçük oğlağı kestirmiş kebab yapmış, Peygamberimizin (aleyhisselâm) âzâdlı kölesi olan bir kadınla göndermişti. Hizmetçi kadın Peygamberimizin (aleyhisselâm) çadırına vardı. Selâm verdi. İçeri girmek için izin istedi. İzin verilince içeri girdi. İçerde Peygamberimizin mübârek zevcesi Ümmü Seleme ve Meymûne ve Abdülmuttaliboğullarından Peygamberimizin yakın akrabası olan kadınlar bulunuyordu. Hizmetçi kadın Resûlullah’a (aleyhisselâm): “Hanımım bu hediyyeyi size gönderdi: “Bu yıllarda koyunlarımız çok az kuzuluyor” dedi. Senden özür diledi. “Kuzu kebabı yapamadığı için” dedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm) “Allah sizin koyunlarınızı bereketlendirsin ve kuzulayıcılarını arttırsın” diye duâ buyurdu. Hizmetçi kadın Hind’in (radıyallahü anha) yanına döndü. Peygamberimizin duâsını bildirdi. Hazreti Hind buna pek çok sevindi. Bir müddet sonra koyunlarının kuzulayıcı olanları o kadar arttı ki, ne yakın zamanda ne de ondan önce böylesi hiç görülmemişti. Hind (radıyallahü anha): “Bu, Resûlullah’ın (aleyhisselâm) duâsı bereketiyle olmuştur. Allahü teâlâya hamd olsun ki bizi İslâmiyyete hidâyet etti, kavuşturdu. Müslüman olmakla şereflendirdi” buyurdu. Mekke’de umûmî putlardan başka, ayrıca her ailenin kendi evinde taptıkları husûsî putları da bulunurdu. Mekke feth olunduğu gün Peygamberimizin münâdisi: “Allaha îmân eden kişi evinde kırmadık, yakmadık put bırakmasın. Putların parası da haramdır” diye herkese ilân etti. Mekke’de bu ilân edildikten sonra yeni müslümanlar evlerindeki putları kırdılar. Hind binti Utbe de evindeki putu kırmış ayağıyla parçalarını vurup yuvarlamış ve “Biz senden dolayı ne kadar gurûr ve aldanış içinde idik” demiştir.

Hind binti Utbe, müslüman olduktan sonra Peygamberimizin (aleyhisselâm) hayır duâsını almıştır. Hazreti Ömer zamanındaki meşhûr Yermük savaşına kocası Ebû Süfyân (radıyallahü anh) ile katılmış ve bizzat çarpışmıştır. Hind (radıyallahü anha) gayet keskin görüşlü ve akıllı bir kadındı. Son derece cömertti. Hazreti Ömer zamanında 14 (m. 635), Muharrem ayında Hazreti Ebû Bekir’in babası Ebû Kuhâfe ile aynı günde vefât ettiği rivâyet edilmekte ise de Hazreti Osman zamanında vefât ettiği daha doğrudur. Yukarıda zikrettiğimiz sözleri ve Peygamberimize (aleyhisselâm) altı husûsta bî’atı bazı hadîs kitaplarında zikredilmiştir.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Kâmûs-ul-a’lâm cild-6, sh. 47, 48

2) Tabakât-ı İbn-i Sa’d cild-8, sh. 235

3) El-A’lâm cild-8, sh. 98

4) El-İsâbe cild-4, sh. 425

5) İstiâb cild-4, sh. 424, 425

6) Tam İlmihâl Se’âdet-i Ebediyye sh. 1014

7) Eshâb-ı Kirâm sh. 347

8) İbn-i Âbidîn cild-5, sh. 263

9) Mektûbât-ı İmâm-ı Rabbânî cild-3, mektûb 41